

C/2024/3295

3.6.2024

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 8 de Donostia – San Sebastián (Hiszpania) w dniu 16 listopada 2023 r. – FG/Caja Rural de Navarra SCC

(Sprawa C-699/23)

(C/2024/3295)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 8 de Donostia – San Sebastián

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: FG

Strona pozwana: Caja Rural de Navarra SCC

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest sprzeczne z zasadą przejrzystości pobieranie „prowizji za udzielenie kredytu” za świadczenie przez przedsiębiorcę usług, których nie określa on ani co do ich treści, ani co do czasu poświęconego na ich wykonanie, co uniemożliwia konsumentowi sprawdzenie z jednej strony, czy jej pobieranie jest zgodne z tym, co zostało uzgodnione lub z tym, co zostało określone w cenniku, a w każdym razie z tym, co jest rozsądne w zależności od rodzaju usługi, a z drugiej strony, czy żadne usługi nie nakładają się na siebie, czy konsument nie płaci za usługi, za które wynagrodzenie jest już uwzględnione w odsetkach od wynagrodzenia, oraz czy przedsiębiorca nie powiela pobierania opłat za jakąkolwiek inną usługę?
- 2) Czy jest sprzeczna z zasadą przejrzystości okoliczność, że gdy przedsiębiorca ogłaszał stopę procentową, którą proponował w przypadku kredytów hipotecznych przeznaczonych dla konsumentów, nie ogłaszał również „prowizji za udzielenie kredytu”, którą należało obowiązkowo uiścić w momencie zawarcia ogłaszanej umowy, w szczególności, gdy wspomniana prowizja stanowiła znany, z góry określony i niezmienny procent przyznanej kwoty, niezależnie od jej wysokości?
- 3) Czy jeżeli ocena wniosku i związane z nią formalności, gromadzenie i analiza informacji na temat zdolności kredytowej wnioskodawcy i jego zdolności do spłaty kredytu przez cały okres kredytowania oraz ocena przedstawionego zabezpieczenia zaliczają się do niektórych z usług, za które w ramach prowizji za udzielenie kredytu po zatwierdzeniu wniosku o kredyt i jego udzieleniu jest pobierane wynagrodzenie, i jeżeli za te same usługi nie jest pobierana opłata w przypadku odrzucenia wniosku kredytowego, to można uznać, że chodzi o usługi nieodłącznie związane z działalnością bankową, które stanowią część jej protokołu bezpieczeństwa, a ich koszt musi zostać poniesiony przez instytucję, zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/17/UE w sprawie konsumenckich umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi ⁽¹⁾?
- 4) Czy jeżeli okaże się, że prowizja za udzielenie kredytu stanowi wynagrodzenie za usługi niezwiązane z właściwą działalnością instytucji udzielającej kredytu, w związku z czym opłaty za nie są uiszczane oddzielnie od odsetek kapitałowych, to czy owa instytucja nie powinna zatem dostarczyć konsumentowi jednośnej faktury z rozbiciem na poszczególne usługi i podatkiem VAT za każde świadczenie usług?
- 5) Czy jest sprzeczna z zasadą przejrzystości okoliczność, że przedsiębiorca, który wprowadził obowiązek zapłaty prowizji za udzielenie kredytu jako ceny szeregu dokładnie określonych usług, nie dysponował cennikiem ze stawką za godzinę każdej z nich i nie przekazał go konsumentowi przed podpisaniem umowy, tak aby mógł on z jednej strony wiedzieć z wyprzedzeniem, jaki będzie ostateczny koszt jego umowy kredytu, a z drugiej strony, porównać cenę wspomnianych usług z cenami proponowanymi przez innych przedsiębiorców?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/17/UE z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie konsumenckich umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi i zmieniająca dyrektywy 2008/48/WE i 2013/36/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 60, s. 34).

- 6) Czy jest zgodne z zasadą przejrzystości pobieranie przez przedsiębiorcę opłaty za szereg dokładnie określonych usług, niezbędnych do zawarcia umowy zamierzonej przez obie strony, poprzez potrącenie procentu od całkowitej kwoty udzielonego kredytu w taki sposób, że taka sama usługa, świadczona przez tę samą liczbę osób i w tym samym okresie, była wyszczególniona w fakturze jako „prowizja za udzielenie kredytu” w różnych kwotach w zależności od kwoty udzielonego w każdym przypadku kredytu?
- 7) Czy jest sprzeczna z art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13/EWG⁽²⁾ kontrola przejrzystości, zgodnie z którą warunek dotyczący prowizji za udzielenie kredytu uznaje się za nieuczciwy w zależności od tego, czy jego kwota przekracza określoną kwotę wynikającą ze statystyk dotyczących pobierania tej opłaty uzyskanych za pośrednictwem Internetu?
- 8) Czy jest sprzeczne z art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG orzecznictwo krajowe, zgodnie z którym nieproporcjonalny charakter prowizji za udzielenie kredytu ustala się na podstawie tego, co według statystyk wynikało wówczas z kwot prowizji za udzielenie kredytu zastosowanych w Hiszpanii, które to prowizje za udzielenie kredytu wprowadzono w momencie, gdy w Hiszpanii warunki obejmujące wspomnianą prowizję za udzielenie kredytu nie podlegały kontroli pod kątem nieuczciwego charakteru?
- 9) Czy jest sprzeczna z zasadą skuteczności okoliczność, że w umowach zawartych przed transpozycją przez Królestwo Hiszpanii dyrektywy 2014/17/UE do jego krajowego porządku prawnego, przedsiębiorca pobierał prowizję za udzielenie kredytu, która stanowiła wynagrodzenie za ocenę zdolności kredytowej potencjalnego kredytobiorcy i rentowności transakcji, podczas gdy po transpozycji tej dyrektywy wspomniane oceny nie mogą już wiązać się z żadnymi kosztami dla potencjalnego kredytobiorcy?
- 10) Czy art. 3 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, takiemu jak ustanowione przez Tribunal Supremo (sąd najwyższy) w sprawie STS 816/2023 z dnia 29 maja, zgodnie z którym kontrola pod kątem nieuczciwego charakteru warunku dotyczącego „prowizji za udzielenie kredytu” nie wymaga, aby warunek ten szczegółowo określał, za które usługi pobrane ma zostać wynagrodzenie w ramach prowizji za udzielenie kredytu i jakie ceny mają zostać zastosowane do tych usług, oraz że wspomniana kontrola nieuczciwego charakteru ogranicza się do sprawdzenia, czy warunek ten wyraźnie określa kwotę do zapłaty przez konsumenta oraz czy nie przekracza ona limitu ustalonego w celu uznania jej za nieproporcjonalną?

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).